

Düşlerimi Gökyüzüne Gömün

– S. Yetgin · 14 Mayıs 2014

Çıkışı olmayan bir kapıya yolculuktu gidilen
Kucaklarda umut, koca yüreklerde som/altın
Kim çözer kansız kefenlerin susturulmuş dilini!
Yandı yürekler, kimdir geceyi üstümüze örten!

Karbon monoksit öldürdü beni anne, yaşım 15
Dışarıda yağmur varmış, ben mayısta üşüyorum
Bu haykırışlar, siren sesleri niçin! Neyin bayramı
Yüzüm kirli, çıkamadım gün yüzüne, düşüyorum!

Güneş ile vedalaşıp daldık derinlere, vakit tamam
Çiçek yetişiyor yer altında, karanlık yaşam seyran
Biriktirmeyin yaslarınızı, ciğerimiz yanıyor hey anam
Örtün madenlerin kapısını, içerisi nicedir toz duman!

Kâğıtlar yetmiyor ölümlere, yorgunluktan kapandı göz
Ruhlar derin uykularda, soğuk odalarda uyur mu ki öz!
Gönlümüz delik deşik, ulusal yasa bile akıl ermiyor söz
Hangi ekmeğin katığıdır kan, kara tabutlarda matem köz

Çılgınlık tükendi, umutlar tükenmedi, duvarda kara resim
Babasız kaldı çocuklar, rüzgârın koynunda ölümün nefesi
Hangi güneşi astınız yer altına, umut ise mutluluğun sureti!
Saati ayrılığa kurar madenciler, bunun için boyarlar yüzlerini

Düş ektik toprak altındaki kırlara, hangi bahar çiçeklenir ölüm!
Acımız büyük, hüznün kaderle nikâhlı, yüreği kapkara bir zulüm
Devrik bedenlerde şaşkın nida, gözyaşı bu oyundaki hangi bölüm!
Kaderle anlaşmamız bozuldu dostlar, düşlerimi gökyüzüne gömün!.

Selahattin YETGİN